

Seprősi-Czárán György

Sziget

Úgy féldőtájt keveredtem egy háromműszakos vetélkedő forgatagába. In medias res, stílszerűen. Hátul, az utolsó széksoron találtam nyugalmas helyet. Gondoltam, (el)különülök, mert: ez a hely a legjobb hely énné-kem. Lelki szemcimmal láttam, amint Babits uram rábólint kegyesen.

Szóval, csak ültem ott, egyedül. Éjfél-tájt szemem már nehezült, meguntam is; mennék már a fenébe édesen szenderegni. Mennék is, meg nem is. Vártam reménytelenül.

Megéreztem valamiképpen, hogy az előttem ülő lányok is a „képkerete festettek”. Tulipános sorminta egy badarsággal teleírkált lap alján. Gyönyörű lányok kényszerű közönnyel gúnynyasztva, álmosan.

Tömondatokban kezdődött csevegésünk, közhelyekről, ahogy az lenni szokott. Aztán oldódott a görcs, és az éjszaka kellős közepén felesillantak az érdeklődő tekintetek. Már nem kérdeztem, már nem volt rá szükség. Huzatos cicerói körmondatokká duzzadtak szavaink, hajnali három óra tájt, túl minden közhelyen.

Ezidáig csak remélni mertem, hogy szabadbá/szabadossá lett kis hazánkban nem fertőződött meg minden ti-

zenéves a sex appeales nagy ká, főként a legnyugatibb nyugat műanyag madonnáinak élvezetével. Boldog voltam, hogy tizenhét esztendősen is lehet szeretni az irodalmat, olvasni tévzés helyett. Lehet bánkódni, hogy az ifjak számára nincs szórakozás, csak diszkó van, orrvérzésig, dobhártyaszaggató dübörgés emberi hang helyett. Aztán kinyíltak a titkos kapuk, előkerültek a szerelem bejáratának kulcsai. Mondja is egyikük, ő nem gyűjt trófeát, szerelmes szűzleány, s náluk a gimiben a szeplőtlenesség nem ciki, sőt!, inkább érdemi állapot, ha szabad így mondani.

A teremben kavargás. Bekötött szemmel lekváretetés. Hangosítás gyanánt recsegő strófák, zenének becézett sercegés. Vetélkedő háromszor nyolc órán át, non stop másnap tizenegyig.

Az újsütetű párocskák eltűntek olykor. Odakint a langyos tavaszi éjszakában röpködtek Ámor nyilai; suhogásuk messzire elhallatszott.

Már pirkadt, mikor újra hatalmába kerítette őket az álomkór. A kiárt lelkek kedvesen szunyókáltak, fekhely híján az asztalra vagy egymás vállára borulva. Amott a tömeg hömpölygött, ugrált, kiabált; emitt az értelmes ember szó emésztődött, raktározódott, erőt

merítvén belőle a mindenkor szükségszerű újrakezdéshez.

Borsószik a hátam minden bábeli nagyotakarás láttán. Félelemmel tölt el a nyelvezavar, a rikácsolás, orrdítás, vonnyítás vélt igazságok másokkal való elhitése reményében. Tudom, igazat mondani könnyű, csak elhiténi nehéz; leginkább a magamét, mert az oly sokára látszik igazolódni, régen elfelejti akkor már mindenki – egy egész ország apraja- nagyja mégsem szedhet Cavintont.

*

Ültem (olykor bóbiskoltam) az utolsó sor legszélső székén, és mindenféleképp gondoltam. Esküszöm, az égvilágon semmire sem emlékszem, ami a szemem látára történt. Lehet, hogy nem is lekvárt majszoltak, hanem ketchupot... meglehet. Mondom, olykor bóbiskoltam, meg álmodtam: egy szigetet. Egy majdnem lakatlan szigetet, ahol csak én vagyok a kutyámmal, dolgaimmal, megszokásaimmal. Időnként kiköt a parton egy-egy csónak: barátok, szeretők. Néha levelet, folyóiratot hoz a postás.

Olykor víz sincs a sziget körül; ház áll rajta, kertje és udvara van. Sziget, part nélkül, vízközlelben.

Yürükök közt Anatóliában.

Felállítjuk a sátrat